

[Indenrigsministeren.]

Jeg tror dog, man maa være paa det rene med, at man her er kommet ind i en Praksis, som det maaske kan have sin Vanskelighed at slippe ud af igen, men en Praksis, man bør ud af, og som Lovgivningsmagten bør give sit Bidrag til, at man kan komme ud af.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup siger om de Ydelser, der i Henhold til Forslaget kan gives den enkelte, at de ligger alt for lavt. Det ærede Medlem skildrede, hvad Følgen vilde blive for Ungdommen, og han sagde, at vi af de Oplysninger, som vi i den seneste Tid har faaet om Landevejenes farende Folk, kan drage den Slutning, at Hjælpekasshjælpen i hvert Tilfælde ikke kommer de unge til gode, for hvis de kunde gaa hen i Hjælpekassen og hente det, der var fornødent, saa gik de ikke ud paa Landevejene. Ja, det er jo muligt, at de ikke gjorde det. Jeg har megen Sympati overfor mange af dem, der maa friste Livet paa Landevejene, og der kan utvivlsomt ogsaa blandt dem findes Folk, som det var muligt at hjælpe paa ret Køl, selv om de har en i ret høj Grad plettet Fortid — den Fortid, som har drevet dem ud paa Landevejen. Men lad os dog endelig ikke give det Udseende af, at hvis der bare var Støtte nok at yde paa Grundlag af Hjælpekasselovgivningen, saa var alt vel, saa fandtes der ingen strejfende rundt paa vore Landeveje. Det ærede Medlem ved særdeles godt, at blandt de Personer, der gaar derude, er der et stort Tal, som er tvunget ud som Følge af et Opgør, de har haft med Myndighederne, og maaske et endnu større Tal, som har søgt ud for at undgaa det Opgør, som forestaar med Myndighederne, et Opgør, som de nærer Frygt for. Det er paa ingen Maade vor Arbejdssituation eller de Muligheder for Understøttelse, som i Henhold til gældende Lovgivning er aabne, der her alene er bestemmende.

Naar det ærede Medlem siger, at overfor Ungdommen misbruges i hvert Tilfælde Hjælpekassestøtten ikke, ja, saa er det jo muligt, at det ærede Medlem har Ret, men jeg faar dog ikke sjældent Oplysninger, som er af en noget anden Art. Jeg maa have Lov til blot at nævne en eneste for det ærede Medlem. Jeg fik fra et Hjælpekassebestyrelsesmedlem i en middelstor Købstad Forespørgsel om, hvorvidt det var berettiget, at Hjælpekassebestyrelsen havde ydet Støtte til en Sømand, som var hjemkommet efter i 11 Maaneder at have faret og faaet udbetalt Hyre. Den ved-

kommende meldte sig nemlig 10 Dage efter sin Hjemkomst og forlangte Hjælp — da havde han altsaa oprugt det eventuelt oplagte Beløb fra de 11 Maaneders Sejlads — og meddelte samtidig, at han skyldte sin Fagforening for 1/2 Aar; Sømændenes Fagforening havde han altsaa ikke fundet Anledning til at betale Kontingent til. Og saa yder Flertallet den vedkommende 20 Kr. ugentlig indtil videre med den Besked, at saa kunde han jo bruge Pengene til, hvad han vilde — det var vel først og fremmest og navnlig: bruge dem til at faa det skyldige Kontingent til Fagforbundet betalt.

Jeg ved ikke, om det er en Prøve paa, hvordan man i Almindelighed bærer sig ad, men det er i hvert Tilfælde et Bevis for, at man ikke altid handler ud fra de Forudsætninger, som en forsvarlig Økonomi burde paalægge Hjælpekassebestyrelserne at handle ud fra.

Hvad Arbejdshjemmene og Svendehjemmene angaar rundt om i vort Land, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup ogsaa var inde paa, saa skal jeg ikke komme nærmere ind paa en Omtale af de Forhold, som der findes. Jeg har paa anden Foranledning, saaledes som det ogsaa er meddelt Offentligheden, igangsat en Undersøgelse af disse Forhold; og hvis denne Undersøgelse maatte vise, at der er Tilstande til Stede i disse Hjem, som maa siges at være uheldige, og som man maa erkende virker nedbrydende for de stakels Mennesker, som maa søge deres Støtte dèr, vil jeg naturligvis af al Magt medvirke til, at man paa dette Omraade faar gjort det fornødne.

Det ærede Medlem talte saa om, at der ved Fastsættelsen af Maksimalgrænserne ikke var taget Spor af Hensyn til, om vedkommende Person var Familieforsørger eller ikke; disse Maksimalgrænser var fastlagt — sagde det ærede Medlem — uden Hensyn til Børnetallet, og skulde man ind paa en Forhandling om saadanne Grænser, maatte det ærede Medlem i hvert Tilfælde kræve, at slige Hensyn blev taget.

Det forstaar jeg fuldt vel, at det ærede Medlem kræver; og jeg vilde ogsaa indrømme Kravets Berettigelse, hvis her var Tale om en fortløbende Hjælp. Men det vil være meget vanskeligt at indføre Hensynet til Familiens Børnetal, naar Hjælpen skal være — og det skal den i Henhold til den gældende Hjælpekasselov og ogsaa i Henhold til Forslaget — af ganske midlertidig Art, kun under Hensyn til den særlige Trangssituation, som ved-